

„Jer svi su dali priloge od svog izobilja, a ona (udovica) je od svoje neimaštine stavila sve što je imala, sav svoj imetak.“ (Mk 12, 44)

## **Nalazimo se na kraju 12. poglavlja Jevanđelja po Marku. Isus je u hramu jerusalimskom; posmatra i poučava.**

Kroz njegov pogled svedoci smo scene pune likova: ljudi koji dolaze i odlaze, verskih radnika, uglednika u dugim haljinama, bogataša koji svoje raskošne prinose bacaju u riznicu hrama. Onda dolazi udovica; ona je deo kategorije socijalno i ekonomski ugroženih ljudi. U opštoj nezainteresovanosti baca dva novčića u riznicu. Isus to primećuje, poziva svoje učenike k sebi i poučava ih:

**„Jer svi su dali priloge od svog izobilja, a ona (udovica) je od svoje neimaštine stavila sve što je imala, sav svoj imetak.“**

„Zaista vam kažem...”. To su uvdone reči važnih učenja; Isusov pogled, usredsređen na siromašnu udovicu, poziva nas da pogledamo u istom pravcu: ona je model učenika.

Njena vera u Božju ljubav je безусловna; njeno blago je sam Bog. Predajući se potpuno Njemu, ona želi da dâ sve što može za one koji su siromašniji. Ovo prepuštanje Ocu puno poverenja je, na izvestan način, predukus Isusovog darovanja sebe koje se desilo njegovom strašću i smrću. To je ono „siromaštvo duha“ i „čistota srca“ koje je Isus objavio i živeo.

To znači „da se ne uzdamo u bogatstvo, već u ljubav Božju i njegov promisao. [...] Mi smo „siromašni duhom“ kada dopustimo da nas vodi ljubav prema drugima. Zato podelimo i učinimo dostupnim ono što imamo onima kojima je potrebno: osmeh, naše vreme, naša dobra, naše veštine. Davši sve, iz ljubavi postajemo siromašni, odnosno prazni, ništavni, slobodni, čistog srca“[\[1\]](#).

Isusov predlog preokreće naš mentalitet; u središtu njegovih misli su mali, siromašni, poslednji.

**„Jer svi su dali priloge od svog izobilja, a ona (udovica) je od svoje neimaštine stavila sve što je imala, sav svoj imetak.“**

Ova Reč života nas pre svega poziva da obnovimo svoje puno poverenje u ljubav Božju i da se suočimo sa Njegovim pogledom, da vidimo dalje od izgleda, da ne osuđujemo i ne budemo zavisni od sudova drugih, da vrednujemo pozitivno u svakoj osobi.

Ona nam sugeriše potpunost dara kao jevanđeljsku logiku koja gradi mirnu zajednicu, jer nas podstiče da brinemo jedni o drugima. Podstiče nas da živimo Jevanđelje u svakodnevnom životu; da dajemo sa širinom i poverenjem; živimo trezveno, u deljenju. Poziva nas da obratimo pažnju na najmanje, da učimo

od njih.

Venant je rođen i odrastao u Burundiju. Kaže: „U selu se moja porodica mogla pohvaliti dobrim imanjem, dobrom žetvom. Majka, svesna da je sve nebeska promisao, sakupila je prve plodove i odmah ih podelila po komšiluku, počevši od najpotrebitijih porodica, izdvajajući samo mali deo onoga što nam je preostalo. Iz ovog primera sam naučio vrednost nesebičnog davanja. Tako sam shvatio da Bog traži od mene da Mu dam ono najbolje, da mu dam ceo svoj život“.

*Uredili Leticija Magri i tim Reči života*

[1] Up. K. Lubik, *Reč života*, novembar 2003.